

Sygn. akt III CSK 75/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa T. M. przeciwko K. P. i R. P. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wnosił o zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 68 438 zł z ustawowymi odsetkami, w tym 21 338 zł zwrotu kosztów remontu domu wykonanego za pozwanych oraz 47 100 zł odszkodowania z tytułu utraconych korzyści z powodu niemożności wynajęcia lokalu.

Pozwani uznali powództwo w zakresie kwoty 1 500 zł zwrotu kosztów remontu domu, a w pozostałej części wnosili o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w O. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 5 170,84 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zwrotu kosztów remontu domu, w pozostałej części oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Rozpoznając apelacje obu stron Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r. w wyniku apelacji pozwanych zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył zasądzoną kwotę do 1 500 zł z ustawowymi odsetkami, oddalił apelację powoda w całości i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd drugiej instancji uznał, że powód, wykonując za pozwanych nałożony na nich orzeczeniem Sądu w sprawie o zniesienie współwłasności nieruchomości, obowiązek dokonania określonych prac remontowych w budynku, może domagać się od nich zwrotu kosztów tylko prac wskazanych w uzasadnieniu, których koszt wyniósł 1 500 zł, gdyż tylko te prace objęte były obowiązkiem orzeczoną w postanowieniu o zniesieniu współwłasności. Sąd uznał również, podobnie jak Sąd pierwszej instancji, że nie ma podstaw do zasądzenia odszkodowania za utracone korzyści z powodu niemożności wynajęcia lokalu w budynku, gdyż po pierwsze powód mógł sam wykonać prace remontowe na koszt pozwanych, a po wtóre nie wykazał istnienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy nie wynajęciem lokalu a nieprzeprowadzeniem remontu budynku przez pozwanych.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona bowiem powód w piśmie procesowym z dnia 1 marca 2012 r. wskazał nowe okoliczności faktyczne i dowody uzasadniające podstawę żądania zasądzenia należności za remont budynku i utracone korzyści na podstawie art. 415 k.c., a uwzględnienie

tych okoliczności nie stanowiłoby, wbrew stanowisku Sądu drugiej instancji, naruszenia art. 321 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W świetle jednolitego orzecnictwa Sądu Najwyższego, przesłanka przedsądu przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest spełniona, jeżeli skarżący wykaże w wywodzie prawnym, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że nie wykazał on powyższych przesłanek. Nie tylko bowiem nie przedstawił żadnych argumentów prawnych pozwalających na przyjęcie, iż Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty, a więc kwalifikowany naruszył jakikolwiek przepis prawa i w wyniku tego wydał oczywiście wadliwy wyrok, lecz nie twierdził nawet, że doszło do takiego naruszenia prawa. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do przedstawienia okoliczności faktycznych sprawy i własnej oceny skarżącego w kwestii konieczności wykonania przez niego prac remontowych za pozwanych i skutków nie wykonania przez nich tych prac. Nie jest to jednak wystarczające do wykazania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

jw